

ЖИЗНЬ СТЫРЬ СЛАВРОНИИ КИТА

Седмнадцатый манастирь е Славроникита, отстои единъ часъ отъ Иверъ, имѣтъ житіе общо, имѣтъ църквѣ малкѣ какъ-то и манастиря малкѣ, обаче украсенъ. Храма-а исперво е быль на святаго Іоанна Прѣдтечѣ, а се-

дойде при ваща си (когда-то ваща му вѣше още съ святаго Адамасѣ). И тогда си отахчи прѣподобный Іоаннъ отъ святаго Адамасѣ, и изграднхъ и распространихъ манастиря Иверъ двамата. После Іоанна посвятихъ въ санъ священнический. Нѣкогашъ като служеше на върхъ Афона Божественнъ службѣ за прѣображеніе Христова, двига на тамо бывшы-тѣ като стѣлпъ огненный, и свечи-тѣ отъ страхъ ниспадахъ. После поживѣхъ всепогодно, заедно и съ Георгіа Ивера (неговъ внукъ шо вѣ и онъ оставилъ мѣръ) сына на св. Вединѣа и прѣставилъ съ миромъ. Тѣхъ остави наследницы, кои то съ сподобихъ и подражахъ житіе-то му.

Имаше въ томъ манастирь и иѣкой прѣподобный Гавриилъ постынножителъ, който чу гласъ отъ пуртыни-тѣ, шо думаше: потыниа съ тѣмъ и слезы на припоріе ше ти покажъ скробище тайно, а онъ безъ великое смиреніе, сѣзди при море-то, и ходеше по водѣ-тѣ, като по сухо, и тогдази извади тѣмъ чудотвори хъ иконъ, шо съ парьча портарицѣ. Намѣраамы въ прѣдѣлѣ Иверскыи въ иѣковыя постыниа на святаго Іоанна Прѣдтечѣ прѣподобномъ ченика Іакова, съ двамъ неговъ ученицы Іаковъ и Діонисій, кои то въ Адріанополь пострадахъ отъ Велима Султана Туркаго, а мощи-тѣ имъ съ въ манастирь на свѣтѣмъ Анастасѣ въ Солуцкый прѣдѣлѣ и до днѣсь, ищѣленіе на страждущы-тѣ подаватъ. Простѣ отъ тѣмъ и свѣтѣншій Канитъ ученикъ на Григоріа Синаникаго, после отъ Бога избранъ и поставенъ быде патріархъ въ Константино-градѣ, и тамо всепогодно почина. Въ тойзи манастирь ше видншъ и дърво аименовано отъ прѣбро.